
Cât despre mine,
Număr puncte de suspensie,
Greblez buruieni,
Căci iarba a pierit de mult,
Sufocată de măreția
Idealurilor mele,
Mai aleg boabe de piper,
Sperând să-mi vină iar
Cheful de lucru manual.
Odată, făceam cele mai
Frumoase coliere.
Pictam și brazi.
În rest, învăț să mă aliniez
Coloanelor corintice,
Uneori plec capul, în Domnul,
Și așa, prind puțină
Încredere, și adorm
Pentru câteva zile
Într-o fericire.
Nedefinită, categoric!
Încă nu știu când mă trezesc,
Clar este doar că sunt
Mereu înfometată când
Am curaj să îmi găsesc
Obiectiv, sufletul.

Într-o zi mi-am găsit numele răsfirat pe un gard,
O pisică neagră își ascuțea ghearele în el.
Doamne, cât aș fi vrut să crezi că sunt un copac!
Și tu, și toate ciocănițiile sure, nebune... din jurul
castelului...
Aș fi ajuns până la urmă să aud bătăile inimii.
Aș fi rămas vie. Era abia luna august.

Roxana MATEUȚ

Revista Discobolul 250-251-252/2018, pg. 180